

JANE SANDERSON

MIX TAPE

NA NEDOHRANOU LÁSKU
SE NEZAPOMÍNÁ

motto

MIXTAPE

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jane Sanderson

MIXTAPE – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JANE SANDERSON

**MIX
TAPE**

Praha 2021

Přeložila Květa Palowská

MIX TAPE © TBC, 2021

Translation © Květa Palowská, 2021

Cover photography © blackboard1965 / Adobe Stock

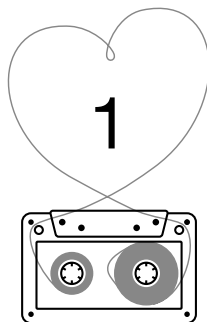
ISBN tištěné verze 978-80-267-1982-3

ISBN e-knihy 978-80-267-2016-4 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2017-1 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2015-7 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Věnováno Melanii

Sheffield

23. prosince 1978

Tamhle jdou, na začátku toho všeho kráčejí ponurými zimními ulicemi Sheffieldu. Jejich mladší já: Daniel Lawrence a Alison Connorová. Jemu je osmnáct, jí šestnáct. Je sobota večer a ti dva jdou spolu na vánoční večírek Keva Cartera. Od chvíle, kdy ji vyzvedl u autobusu, si nic moc neřekli, ale oba si palčivě uvědomují vzájemnou přítomnost. Cítí teplo jeho dlaně a je to úplně neskutečný pocit, v ústech jí vyschlo a srdce bije jako splašené, jen kvůli tomu, že je s ním, že kráčí po jeho boku. Rázuji po chodníku stejným krokem. Ke Kevovu domu to od zastávky není daleko a po krátké chvílce zaplní ticho mezi nimi dunění hudby. On skloní hlavu v okamžiku, kdy ona vzhledne, usmějí se a on ucítí vlnu ryzí touhy, jež ho zaplavuje, když na něj Alison upírá planoucí oči, a ona... no, vůbec si nevzpomíná, že by kdy jindy byla tak šťastná.

Dveře Kevova domu byly otevřené do noci a světlo a hudba se valily ven na rozpraskanou dlážděnou zahradní cestu protkanou plevelem. Kev byl Danielův kamarád – nikoliv Alisonin, chodili každý na jinou školu –, a když se objevil, Alison se trochu zarazila, takže

to vypadalo, že ji Daniel táhne do místnosti za sebou. Líbil se jí pocit, že ji vede dovnitř tenhle kluk a každý vidí, že patří k němu a on k ní. V přehrávači hráli Blondie *Picture This*, a to tak nahlas, až basy zněly zkresleně a vibrovaly. Tuhle píseň měla Alison ráda. Chtěla ze sebe shodit kabát, dát si pití, tančit. Téměř současně ale Daniel pustil její ruku a zamával Kevovi na druhém konci místnosti, překřikoval hudbu a smál se něčemu, co na něj Kev zavolal zpátky. Přikývl a prohodil: „Všechno v pohodě?“ k Robu Marsdenovi a kývl a usmál se na Tracey Clarkeovou, která se místo odpovědi významně ušklíbla. Byla sama a opírala se o stěnu u dveří do kuchyně, jako kdyby čekala na autobus. V jedné ruce cígo, v druhé plechovku cideru, špinavě blond vlasy sestříhané ve stylu Farrah Fawcettové, švestková rtěnka, oční linky a chladný pohled. Přeměřila si Alison, dlouze potáhla z cigarety a vyfoukla kouř stranou.

„Ty s ním chodíš?“ řekla a kývla hlavou k Danielovi. Tracey, starší a moudřejší, už žádná nevinná školačka, peníze v kapse a přítel s autem. Tuhle holku Alison neznala. Zrudla – proti své vůli – a řekla, že jo, chodí. Daniel byl právě z dosahu, takže Alison jen upírala pohled na jeho tmavou hlavu a snažila se ho silou vůle přimět, aby se ohlédl. Tracey zvedla jedno obočí a samolibě se usmála. V ovzduší visel oblak dýmu a Alison přišerně tlačily boty.

„Musíš si ho hlídat,“ podotkla Tracey. „Je na roztrhání.“ Alison hned neodpověděla, a tak Tracey jen pokrčila rameny a dodala: „Pití je tamhle.“

Myslela kuchyň za svými zády. Alison zahlédla otevřenými dveřmi nával lidí kolem zeleného umakartového stolu a poházené láhve, brambůrky a plastové kelímky. Vyhnula se Traceyovým neurčitým škodolibým poznámkám a protlačila se do kuchyně. Daniel jí mohl přinést pití, napadlo ji. *Měl* jí přinést pití. Jenomže si ho přivlastnili všichni ti lidé, které on znal a ona ne. Z přehrávače teď zazněl Jilted John, přítomní se najednou dali do zpěvu, ale nikdo

netančil, a za Alison se tlačili do nevelké místnosti další hosté. Nepoznávala tady živou duši, ale nějaké známé mezi přítomnými určitě musela mít, vždyť tu bylo úplně plno. Protlačila se ke stolu s pitím a vnímala silný zápach cigaret, cideru a najednou k ní také připlula vůně Old Spice.

„Všechno v pohodě, Alison?“

Rozhlédla se a uviděla Stua Watsona, naparoval se v tričku se zamračeným obličejem Joea Strummera a v džínovém saku se zdviženým límcem. Vsadila by se, že neznal ani jedinou píseň od The Clash, ale i tak byla ráda, že vidí známý obličej. Přimhouřil oči a letmo ji zhodnotil drzým pohledem.

„Každopádně vypadáš dobře,“ konstatoval.

„Hmm, zato ty se zdáš bejt pod obraz, Stu.“

„Přišlas teď?“

„Zjevně jo,“ odpověděla a ukázala si na kabát. „Ale ty už tady asi nějakou dobu seš, podle toho, jak seš zřízenej.“

„Pospíšil jsem si, abych o nic nepřišel. Co piješ?“

„Zatím nic. Ale nejspíš si dám martini.“

Stu se ušklíbl. „Jak můžeš pít takový sračky? Chutná to jako nějaký odporný léky.“

Alison mu nevěnovala pozornost. Bylo jí hrozné horko, ale nevěděla, co si má v cizím domě počít s kabátem, a tak ho nechala jen trochu sklouznout po zádech a Stu zabloudil očima po jejím právě odhaleném krku a šíji. Alison se ohlédla, jestli někde neuvidí Daniela. Stál pořád v obývacím pokoji, na ni se nedíval, ale bavil se s jinou dívkou. Mandy Phillipsová. Alison ji znala ze školního autobusu. Drobná jako dítě, vlnité vlasy obarvené henou, pršák. Vzhlížela k Danielovi a vyhrňovala se na výsluní jeho pozornosti. On stál s rukama založenýma na hrudi a udržoval si odstup, ale podle toho, co Alison viděla, mohl na Mandy oči nechat. Alison je pozorovala dál. Mandy zvedla ruku, vzala Daniela za rameno, přitáhla

ho k sobě a pověděla mu cosi do ucha. Daniel jí věnoval svůj typický úsměv: váhavý, sotva znatelný. Delší tmavé vlasy mu padaly do očí a Alison se jich zatoužila dotknout.

Stu se díval stejným směrem. „Já jsem Mandy, zdrhej přede mnou,“ řekl. „Nebo spíš zašukej si se mnou.“

„Jdi do hajzlu, Stu,“ řekla Alison, odvrátila se od něj a vzala ze stolu malou láhev Martini Rosso. Chlístla do kelímku štědré množství a zhluboka se napila. Měl pravdu, martini bylo trochu nechutné, hořké, ale také důvěrně známé, a tak si dopřála další doušek. Pak si hřbetem ruky otřela rty, odložila kelímek na stůl, svlékla si kabát a přehodila jej přes židli. Měla na sobě wranglerky, které si oblékla a ponořila se v nich do horké vany, aby se srazilily a těsně obepínaly tělo, a k nim novou halenku, která vypadala dobře, přímo skvěle. Ona to musí vědět, zírала na sebe v koupelně do zrcadla dost dlouho, aby si byla jistá. Halenka byla bílá, látka na pohled i na omak hodně připomínala kluzký satén, a po odchodu z domova si Alison rozepnula ještě jeden knoflík. Stu od ní nemohl odtrhnout oči, ale ona mu nevěnovala jediný pohled, znovu si přihnula martini a protlačila se mezi těly ven z kuchyně.

Alison si povídala se Stuem Watsonem, tím podlým špehem, podlézavcem s lačnými očima a rukama šmátralkama. Daniel je oba viděl v kuchyni a sám tady trčel s Mandy Phillipsovou. Ty její zrádné oči. Měla je plné slz, když mu vykládala, že se s ní Kev Carter rozešel, dnes večer, na jeho večírku, parchant jeden. Tohle se Danielovi stávalo. Holky se na něj lepily a vylévaly mu duši. Ani je nemusel pobízet. Zkrátka je k němu cosi přitahovalo, ani on nevěděl, co to bylo, a mluvily a mluvily. Všechny, až na... Alison Connorovou. Pozval ji na rande a ona řekla tak jo, ale když pak spolu během několika následujících dnů občas chvíli strávili, sotva s ním prohodila slovo. Přesto ji ale chtěl mít vedle sebe, věděl, že tak to má být

a že na Alison něco je. Ale ona už tomu mizernému Stuu Watsonovi navykládala v kuchyni víc než kdy jemu. Mandy mezitím vykládala podruhé tentýž smutný příběh a Daniel věděl, že to všechno vede k vyzývavému gestu, pak polibku a příslibu něčeho dalšího. Kev neměl na práci nic jiného než šaškovat kolem, ukazovat mu zvednuté palce, jako kdyby Daniel jeho odložené holky potřeboval. Pro Keva byl život jedna velká hra. Jasně že se na Mandy ten večer vykašlal – měl rád trochu vzrušení, a co je vzrušujícího na tom, když člověk ví, do kterých kalhotek se příště dostane?

Z reproduktorů teď hřměla písnička *Night Fever* a Mandy se začala vlnit v ramenou do rytmu. Uprostřed místnosti stály v řadě holky a tancovaly jako Travolta v *Horečce sobotní noci* a řada kluků je sledovala, blbla a snažila se je napodobit. Mandy zatahala Daniela za rameno. Sklonil se k ní, takže se mohla zlehka dotknout dlaní jeho ucha.

„Nechceš si jít zatancovat?“ zašeptala a na uchu ucítil její hřeživý dech.

Neslyšel, co říká. Odtáhl se a usmál se na ni. „Cože?“

„Nechceš...?“ Na okamžik se s úsměvem odmlčela. „Vždyt víš... tancovat?“ Významně zvedla hlavu a slovo „tancovat“ vyslovila tak, že naznačovalo víc, mnohem víc. Po slzách ani stopy. Kev už byl dávná minulost.

„Ne,“ řekl Daniel a o krok ustoupil. Zabloudil pohledem do kuchyně a hledal očima Alison, ale nenašel ji. Ani Stua. Měl zůstat s ní, vzít jí kabát, zajít pro pití. Nadával si, že se nechal zatáhnout do Mandiných trablů.

„Cože?“ řekla Mandy hodně nahlas, aby ji bylo slyšet i přes hudbu, aniž mu musela dýchat do ucha.

Daniela znervózňovalo, že Alison nikde neviděl, a neustále tčkal pohledem po místnosti. „Ne, Mandy, jasně že s tebou nechci jít tancovat,“ řekl. Začínal panikařit, přemýšlel, jestli je Alison vůbec

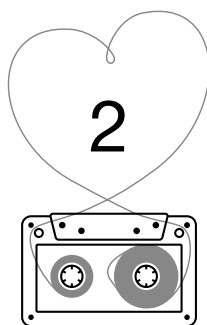
ještě na večírku. Možná už utekla. Litoval, že ji nezná líp a neví, co se jí honí hlavou.

„Jsi parchant, Danieli Lawrenci,“ vykřikla Mandy a vrazila mu facku. Sice nepřiliš povedenou, protože byla opilá, ale poškrábala mu nehty tvář.

„Do háje, Mandy!“ nevěřičně na ni zíral.

Hloupě, nesmyslně se rozbřečela a otočila se, aby našla někoho jiného, komu si postěžuje. Daniel si přejel prsty po bolavé tváři. Prokrista. A to si ještě nedal ani pivo. Podělaná party. Zamířil do kuchyně a v tu chvíli Bee Gees drsně skončili, protože Kev vytáhl kazetu z přehrávače a vložil jinou. Místnost najednou zaplnila píseň *Pump It Up* a Daniel zůstal stát jako přibitý a zbožně čekal, až si hlas Elvise Costella prokličkuje cestu do jeho hlavy.

A probůh, tamhle je Alison. Tančí sama v hloučku. Zula si boty a tančí bosa, se zavřenýma očima, téměř nepohybuje nohama, i když to vypadá, že zbývající část jejího těla pohltila hudba a ruce vytvářejí nad hlavou úžasné siluety. Tančila jako nikdo jiný. Ostatní se ji snažili napodobit, a kdykoliv se jim to téměř podařilo, Alison změnila pohyb, směr, udělala něco jiného, ale chodidly se nehnula z místa. Daniel ji pozoroval v němém úžasu. Něco tak nádherného, bezprostředního a zatraceně okouzlujícího nikdy neviděl.

Edinburgh

10. října 2012

Na koncertu novináře vždycky poznáte. Stojí vzadu, nepije, tváří se, jako kdyby už to všechno viděl a slyšel, a jakmile je po všem, okamžitě mizí. Dan Lawrence byl jedním z nich. A teď stál tady, v Queen's Hall, a sledoval, jak Bonnie „Prince“ Billy zpívá svěží a chytlavé písně o zániku lásky. Pokud měl Dan možnost stát, zásadně si nesedal. Na koncertu by si člověk nikdy sedat neměl. To není divadlo, ksakru, ani kino, ale hudba. Kdysi, když poprvé přijel do Edinburghu, šel na volňáška do Queen's Hall na kapelu Prefab Sprout. Zjistil, že sedí sám na číslovaném sedadle nahoře na balkoně, ale stejně vstal, díval se přímo pod sebe na hlavy skupiny a snažil se přečíst jejich setlist přilepený izolepou k podiu. Dnes večer ale stál na svém oblíbeném místě co nejbližší východu a opíral se o stěnu. Billyho – prošeďivělého alt-countryového týpka z Louisvillu – měl Dan rád, ale z jeho bezvýrazného obličejce byste to nevyčetli. Nepsal si ani poznámky a vstřebával přesně ty prvky souboru skladeb, které by vytvořily dobrý podklad pro reportáž a byly tím pádem mediálně vděčné. Zároveň přemýšlel, co dalšího by z nich mohl výměnou za peníze vytvořit.

Poté vyšel z haly na Clerk Street, a aniž se rozhlédl po známých obličejích nebo alespoň přičichl k půllitru, zamířil domů. Katelin už bude v posteli spát hlubokým a bezstarostným spánkem, ruce rozhozené za hlavou jako dítě. Často chodili spát a vstávali každý v jinou dobu, a když k ní vklouzl do postele, její pravidelný dech ho ukonejšil jako jemný metronom. Většinou se ani nepohnula, spala spánkem spravedlivých.

On se teď nacházel úplně na druhém konci Edinburghu a bylo už půl hodiny před půlnocí, ale tohle město v sobě mělo cosi, co ho nutilo, aby procházel ulicemi, i když mohl jet autobusem nebo si mávnout na taxi. Považoval je za ohromnou architektonickou lásku svého života, střízlivé a majestátní, ale stále víc jdoucí s dobou. Bylo starodávné a zároveň moderní. V porovnání se Sheffieldem – s tím Sheffieldem, který začátkem osmdesátých let tak či tak opustil – hotový ráj. Dlužno dodat, že lákadlem byla v tu dobu Katelin a bez ní by mu Edinburgh určitě nepřipadal až tak zajímavý, ale stejně... Jakmile Dan tohle město uviděl, začal je považovat za svůj domov a na tom se nic nezměnilo.

Šel po mostě Jiřího IV., hlavu skloněnou, ruce zaražené hluboko v kapsách kožené bundy, sluchátka na uších, iPod nastavený na přehrávání skladeb v náhodném pořadí, a málem se leknutím složil, když ho popadl za rameno Duncan Lomax, rázně, jako policajt se zatykačem.

„Prokrista, Duncane!“ vykřikl Dan a vytáhl si pecky z uší. „Chceš mě zabít, ksakru?“

Duncan se rozchechtal a uštědřil Danovi herdu do zad. „Snažím se tě dohonit už půl míle. Utíkáš před někým, nebo co?“

„Nemyslím na nic jiného než jak se fofrem dostat domů.“

„Byls na Bonny Billym?“

„No jo, ty taky?“

„Jo, dostal jsem volňásek na poslední chvíli. Panebože, ten ze sebe umí dělat ztrápenýho parchanta, co?“

„Jako my všichni, ne?“

„Jo, to rozhodně. Hele...“ Duncan sundal z ramene vojenský batoh, zalovil v něm a vytáhl céděčko. Bez obalu, jen plastové pouzdro a seznam písniček psaný rukou. Dan se usmál.

„Co to máš?“ prohodil. „Další velkou věc? Už zase?“

„Willie Dundas, rybář z East Neuku, hochu, ten hraje na kytaru jako Rory Gallagher a zpívá jako John Martyn.“

„Ale no tak!“

„Všechno je to pravda. Poslechni si to.“

Podal mu céděčko. Duncan měl jemně vytříbený sluch a čich na osobitou, neotřelou a ohromující hudbu. Mnoho takových talentů objevoval ve své krachující prodejně hudebních nosičů na Jeffrey Street. Nebýt jeho, byli by tihle hudební outsideri – příliš introvertní na to, aby sami na sebe pěli ódy, a tak psali texty a partitury doma v ložnici – předurčení k tomu, aby se nikdy neprosadili. Duncan často Dana takhle odchytil. Danovi to nijak nevadilo, protože o čem jiném je život, když ne o pátrání po jediném dokonalém albu, které jim chybělo ve sbírkách, takovém, jež nahrál pozoruhodný, neopakovatelný, dosud nikým neobjevený génius? Srovnali krok, Dan se přizpůsobil Duncanově nenucené chůzi a kráčeli bok po boku příjemným tichem, jaké vládne v edinburském Starém městě uprostřed týdne pozdě v noci.

„Nezajdeme na whisky?“ nadhodil Duncan.

„A není na to už moc pozdě?“

„Ale no tak, vždýt přece moc dobře víš, že když jsi s Duncanem Lomaxem, tak není nikdy moc pozdě na skleničku.“ Dan se rozesmál a Duncan ho dloubl loktem. „Úplně mrňavý frťan,“ řekl a dal si záležet na ostrém edinburském „r“. „No, komu by mohl uškodit?“

Nikomu, usoudil Dan, vůbec nikomu. Změnili směr na Nid-dry Street a zapadli do šedé zóny Whistle Binkies, kde mívají otevřeno do tří hodin ráno, každý večer hraje živá hudba a těsně po půlnoci, kdy vešli, bývá pěkně rušno.

Domů dorazil v půl třetí. S přehnanou opatrností lehce přio-pilého člověka vešel do poklidné, ztichlé předsíně, ale i tak vzbudil McCullocha, neohroženého malého Jacka Russella. Ten pak s odevzdaným výrazem postaršího sloužícího opustil svůj koš a následoval Dana nahoru do podkrovní, kde měl kancelář. Míst-nost byla opravdu zvláštní, měla šikmé stropy a pouze jediné malé okno, zato nasměrované k západu, takže za bezmračného večera zaléval dřevěnou podlahu jemný proud slunečních paprsků. Zařízení sestávalo z oprýskaného poškrábaného pracovního stolu a staré nastavitelné lampy z kanceláří v edinburské přádel-ně, původní židle od Eamese, v černé kůži a s kovovým rámem, gramofonu, CD přehrávače a dokovací stanice pro iPad, tři na zakázku zhotovených kovových polic na elpíčka a singly a čtvrté na cédéčka. Přechovával i kazety, měl jich stovky, ale ty odpočí-ovaly v plastových bednách v přízemí. Jednu stěnu zabíraly knihy, na další visela ohromná mapa světa, třetí byla zaplněná vzpomín-kami, které Dana hřály u srdce. Podepsaná černobílá fotografie, na které je zvětšený se zpěvačkou Siouxsie Sioux po koncertu v Manchesteru v roce 1984. Oficiální zarámovaný snímek vítěz-ného fotbalového týmu v poháru Sheffield Wednesday League Cup z roku 1991. Reklamní plakát pro americké turné kapely Echo & The Bunnymen k albu *Evergreen* – strávil je s nimi, přímo po jejich boku, dali mu svolení, aby sbíral postřehy a psal jejich příběh. Fotky Alexe, jeho obrázky malované fixami a pas-telkami, bohatě ilustrovaná báseň tehdy osmiletého synka ke Dni otců:

*Hraje na kytaru, řídí naši káru a smaží mi hranolky ke svačině.
Hraje fotbal, umí góly a koho má moc rád? MĚ!*

Fotky Katelin, jak chová Alexe, houpá ho na houpačce, drží mu nohy při stoji na hlavě.

A snímek, na kterém jsou všichni s rozzářenýma očima večer toho dne, kdy Alex udělal maturitu. A uprostřed fotka Dana s Katelin, na kterém se oba tváří jako děti, stojí před buganvilií ve stinné uličce v Cartageně, a neusmívají se do objektivu, ale na sebe navzájem, jako dva lidé, kteří spolu sdílejí vtip, jehož pointu znají jen oni. V té době se skoro neznali. Dan si nemohl vzpomenout, kdo je tehdy fotil.

Seděl za stolem a toulal se pohledem vlastní minulostí. Stěna s fotkami vyprávěla příběh jeho života. Dodávala mu klid a jistotu v tomhle domě ve Stockbridge, s dlouhou zadní zahradou, přístřeškem na kola, vchodovými dveřmi natřenými modrou barvou fotbalového klubu Sheffield Wednesday. On a Katelin zpočátku putovali z místa na místo – během pěti let se pětkrát stěhovali. Pak sepsal úžasně vyzrálým, až fanaticky nadšeným stylem příběh o historii hudebního časopisu *New Musical Express* a dostal celkem obstojnou zálohu, což se v téhle branži nestává, a dny nouzového přespávání v brlozích, matrací na podlaze, plísně na stropě a holých žárovek, orientálních koberců přitlučených na oknech ložnice a udržujících v místnosti trvalé ponuré šero, skončily. Katelin studovala na univerzitě španělštinu a Dan trávil večery na koncertech a za dne psával neobjednané hudební recenze pro *Scotsman*. Žili z Katelinina stipendia a občasných desetilibrovek, které Dan dostal za psaní. Seznámili se v Kolumbii, v jistém baru v Bogotě. Katelin byla kurážná, nebojácná podsaditá zrzka z Coleraine, s mléčně bledou pletí, a to i po dvouměsíčním cestování po Jižní Americe. Mluvila plynne španělsky, pila jako nádeník, a když to pořádně

rozjela, zpívala obscénní irské balady – folkové sprostárny, jak jim říkala. Dan začínal být poprvé od příjezdu v pohodě.

Drželi při sobě. Ona se vrátila na univerzitu, kde ji v září čekaly závěrečné zkoušky, a Dan se zastavil u příbuzných v Sheffieldu, aby je informoval o svých plánech do budoucna. Pak s batohem a kytarou absolvoval pěšky a stopem celou dlouhou cestu do Edinburghu. Když zaklepal na dveře Katelinina bytu na Marchmont Road, měl děravé tenisky, na chodidlech puchýře a půldruhého dne nejedl. Čekal u dveří, malátný, hladový, a těch několik minut, než mu přišla otevřít, zvažoval možnost, že až ho uvidí, bude zděšená, nebo – a to by bylo horší – vůbec neexistuje. Pak se ale dveře otevřely a před ním stála Katelin z masa a kostí, přesně taková, jak si ji Dan pamatoval. Usmála se a řekla: „Ty sis teda dal pěkně načas!“ A bylo to.

Je to dávno – od té doby uplynulo hodně vody. Bylo těsně před třetí, Dan seděl nahoře ve svém orlím hnízdě za stolem a dovolil, aby jeho mysl zaplavil příval alkoholem poháněných myšlenek na to, jak je čas pomíjivý a jakou neuváženou, příšernou rychlostí plyne. Byl na nejlepší cestě k trudnomyslnosti, ale právě včas si vzpomněl na Willieho Dundase. Vytáhl z kapsy céděčko a vložil je do přehrávače. Vzápětí zaznělo pracovní kytarové intro a přimělo Dana k úsměvu. Nejprve jediný akord, který visel ve vzduchu jako příslib, pak svižný bluesový riff a nato Willieho hlas, tichý, mírný, neurčitý, předkládal text s nenucenou elegancí, jako by snad byl opilý nebo příliš unavený na to, aby ho vyslovoval zřetelně. Jmenovaný měl svým způsobem mimořádné nadání, ale Dan už měl s Duncanovými objevy své zkušenosti. Dotyční překypovali takovou uměleckou bezúhonností, že je nebylo možné vytáhnout z jejich rybářských člunů, ložnic nebo zahradních přístřešků. Dan nechal hudbu běžet a zapnul počítač, aby rychle a svědomitě zsurfoval po Twitteru. Představoval si Willieho Dundase, jak si pobru-

kuje na lodi pro lovení sledů v Severním moři, a uvažoval, jestli by se zmíněný talent nechal přesvědčit, aby zpíval před cizími lidmi na takovém místě, jako je Whistle Binkies.

Twitter na monitoru před ním zazářil sytě modře a objevila se záplava tweetů v celé své sebestředné kráse. Osmadvacet sdělení od lidí, s nimiž měl Dan sotva něco společného. Sedm přímých zpráv od lidí, které skutečně znal, ale nešlo o nic, čím by se musel zabývat ve tři hodiny ráno. Člověk musí být opatrný, aby za svítání pod vlivem jednosladové skotské whisky nezanechával odpovědi vzbu-
zující dojem, že je vyšinutý. Líně projel marastem, s tupou nezúčastněností, kterou v něm Twitter vždycky vyvolal, a už se chystal vypnout počítač a jít si lehnout, když vtom se na monitoru objevilo nové sdělení. Kev Carter. Jeho zprávy se vždycky vyplatilo číst, a to v jakoukoliv denní nebo noční hodinu. Dan se naklonil blíž k monitoru a vzápětí prudce ucukl, jako kdyby dostal facku.

Pozor! @DanLawrenceMusic pamatuješ na Alison Connorovou?

Mrkni, co chystá... fakt paráda!

@CarterK9

@AliConnorovaSpisovatelka

Alison Connorová. Prokrista. Dan valil oči na její fotku.

Alison Connorová.

Alison Connorová.

@AliConnorovaSpisovatelka.

Uviděl ji poprvé po kolika, po třiceti letech? Panebože! Vypadala úplně stejně – očividně starší, ale pořád to byla ona. Klikl na její jméno a na monitoru naskočila webová stránka, pak další klik na fotku a ta vzápětí zaplnila obrazovku. Vyschlo mu v ústech, což ho udivilo, protože s Alison Connorovou se přiměl skoncovat před třiceti lety. Jenomže ona pořád vypadala tak půvabně, inteligent-

ně, tak nějak bezbranně. Prokrista. Pozorně zkoumal její obličej. Jo, vypadala vážně neuvěřitelně. Klikl zpátky na její profil:

Ali Connorová

@AliConnorovaSpisovatelka

Tweety
165

Sledování
180

Sledujících
67.2 K

Píšu knihy, poslouchám svoje písně
a každý den přijímám s vděčností.

📍 Adelaide, jižní Austrálie

📅 Uživatel se připojil v listopadu 2011

Dan se opřel, založil si ruce na hrudi a rozjímal o světě, v němž žije. Tentýž svět sdílí také s Alison Connorovou, která, aniž o tom věděl, přesídlila do jižní Austrálie a budovala si spisovatelskou kariéru. Byla autorkou komerčně úspěšných románů, alespoň podle statistik.

„Probůh, Dane, co potřebuješ v tuhle hodinu dělat na notebooku?“

Katelin vstala z jejich postele, vyšla nahoru, otevřela dveře a teď se opírala o zárubně a pozorovala ho, zjevně rozladěná, a on si vůbec ničeho nevšiml. Z jakéhosi nejasného důvodu si připadal provinile a vzápětí přešel k obraně.

„Všechno možný,“ řekl. „Ty třeba spíš, ale půlka světa je vzhůru.“

„Já nespím, Dane. Tvoje hudba mi pronikla do snů.“

„Jé, promiň, probudil jsem tě?“

Pokrčila rameny a trochu zjihla. „Hmm, to ne, chtělo se mi čůrat, ale sotva jsem se probrala, zaslechla jsem ji přes strop.“ Pročísala si prsty vlasy. Trčely jí všemi směry, a jak tam stála trochu nerudná v kostkovaném pyžamu, vypadala směšně.

„Jasně,“ řekl. „Promiň. Willie Dundas, rybář z East Neuku.“

„Skvělý. A můžeš ho vypnut a jít si lehnout?“

„Jasně,“ usmál se na ni, ale svůj mac nevypnul. „Jen dopíšu pár poznámek Billymu.“ Bože, pomyslel si. Proč lžu?

Obrátila oči ke stropu. „Ted? To myslíš vážně? Nemůže to počkat?“

„Slibuju, že za pět minut budu u tebe.“

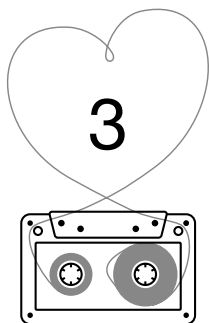
„No ne, on je tady i McCulloch!“

„Šel za mnou. Až si půjdu lehnout, vezmu ho dolů.“

„Pět minut.“

„No jo.“

Podívala se na něj, jako by byl ztracený případ, načež se obrátila a zlehka vykročila bosa po schodech. Nezbývalo mu než jít. Žádné poznámky Billymu psát nemusel. V pracovně ho nic nedrželo a byl k smrti utahaný. Stejně ale otálel, chvíli přemýšlel o *@AliConnoroveSpisovatelce*, jen další minutu, dvě, tři. Tak brzy poté, co ji našel, se s ní těžko loučil. Nakonec se téměř deset minut díval na její obličej, projížděl tweety, pak vygooglil její jméno a objevilo se moře informací o čím dál úspěšnější Ali Connorové. Kašlu na to, pomyslel si nakonec. Vrátil se k jejímu profilu na Twitteru, klikl na ikonu *Sleduji*, zaklapl notebook, vypnul Willieho Dundase a vzal McCullocha dolů.

Adelaide

12. října 2012

Kamarádkou matky Alison Connorové byla jistá Angličanka, která přijela do Austrálie v rámci velké migrační vlny po druhé světové válce. Jmenovala se Sheila a s takovým jménem, jak říkávala, v Austrálii dokonale zapadla. Do Adelaide připlula v roce 1967 ze Southamptonu na jedné z těch dotovaných lodí se směšně levnou jízdenkou v naději na nový život v Elizabeth a práci v automobilce Holden. Seznámila se tu a později se provdala za Kalvina Schumera, inženýra, čistokrevného Australana, který se narodil německým rodičům v Adelaide a tam také vyrůstal. Hezčího a urostlejšího chlapa nikdy neviděla. O víkendech ji lákal na dlouhé výlety z města směrem na sever do pouště, střílel velké klokany rudé, aby nakrmil svoje psy, a chňapal na červené zemi po hadech a pak jimi švihl o kámen jako bičem a usmrtil je.

Tohle všechno stálo v dopisech, které nějakou dobu po její emigraci přicházely zhruba jednou za měsíc. Svědomitá cituplná korespondence, která šla Catherine pěkně na nervy. Se Sheilou Baillieovou se znaly, když jako holky bydlely ve stejné ulici, ale pak se Baillieovi přestěhovali do Liverpoolu a Catherine se s Sheilou

viděla už jen jednou, a to v den svého sňatku s Geoffem Connorem. Sheila ale na přátelství lpěla, nikdy úplně nepochopila kamarádčin silný nezáměr ani vztah k láhvi, takže nevěděla, že její dopisy z jižní Austrálie překypující elánem a přistěhovaleckým nadšením, popisující barvitý obraz světa tak odlišného od Catherinininy nezáživné životní dráhy, jen přidávaly její duši další trápení a hořkost.

Sheiliny dopisy rozhodně nudné nebyly, kdepak. Upovídáním, obsáhlým stylem podrobně líčila svoje dobrodružství a slova a věty hustě prokládala vykřičníky, jako kdyby tropické podnebí, smrtelně jedovatí pavouci a nedohledné obzory nebyly už tak dost exotické a udivující. Jako kdyby na ně musela čtenáře upozornit, aby nepřišli o nejlepší části textu. Když dopisy v tenkých bleděmodrých obálkách letecké pošty dorazily, její cestovatelské historky byly malé Alison nahlas předčítány. Kdyby Catherine někdy odepala, příběhy ze života u protinožců by nepochybně pokračovaly, jenomže Alisonina matka byla alkoholička, nikoliv čtenářka nebo spisovatelka. Věnovala pozornost jen prvnímu psaní a strašlivě ji popudilo, Alison nechápala proč. Pak je vždycky zvedla z rohožky a opovržlivě jimi zatřepala, jako by to byly použité papírové kapesníky, a prohodila nějakou nasupenou poznámku, třeba: „Vedro, prach a blbí pavouci. Copak si opravdu myslí, že nás to zajímá?“ Nato v kuchyni hodila neotevřenou obálku do koše na odpadky a později, když byl čistý vzduch, Alisonin bratr Peter – o šest let starší než ona – dopis vylovil mezi lístky čaje a slupkami, vzal nůž a okázalým pirátským gestem obálku otevřel, načež uspořádal u sebe v pokoji „chvilku na pohádku“. Oba seděli se zkříženými nohama na jeho posteli a on nahlas četl sestře psaní.

Sheiliny dopisy dodaly Alison odvalu a odhodlání. Přechovávala je zasunuté pod matrací, a když přestaly chodit, když Sheila přestala Catherine psát, Alison se cítila oloupená. Nikdy ji nenapadlo, že

by mohla odepsat sama. Jistě, vždyť byla malá, nevěděla, jak na to, chyběla jí kuráž i peníze na známku a měla za matku Catherine. Dopisy ale opatrovala, četla si je znovu a znovu, až uměla nejlepší pasáže nazpaměť, takže když Catherine jednoho dne tajnou skrýš odhalila a psaní naházela do ohně, aby dceru potrestala za lhaní a zradu, Alison je stejně dál nosila v hlavě a uměla odříkat celé odstavce, zbožně, jako by to byly sonety nebo žalmy.

Na stromech tady posedávají papoušci kakadu, bílí se žlutými korunkami. Nadělají brozný hluk, neřádi! Živí se blumami z naší zahrady a upřeně nás sledují nebojácnýma černýma očima. Ve větvích obrovských eukalyptů se choulí roztomilé koaly, věčně podrímující jako dědkové po nedělním obědě. Pavouci jsou velcí jako roztažená mužská dlaň. Jen si to představ! Těch ale není potřeba se bát – zabijáci jsou snovačky Hasseltovy, mnohem, mnohem menší, ale když se vylekají, mohou způsobit smrt. Calvin vždycky říká, podívej se do schránky, než tam sáhneš!

A to horko! Ráno, když vychází slunce, stoupá z trávníku na dvorku za naším domem pára a silnice se občas začínají tavit! Kytky ale pěstujeme. Daří se tu petuniím i obyčejným maceškám, když mají dostatek vody. A keřům delonix královské. Ale když zahradničím, kolem nohou se mi zvedá prach a jakkoliv je poušť odtud autem pořádně daleko, občas se vynoří, horká a rudá, a pořád mám na zřeteli, že existuje.

Tohle je úžasná země, Catherine, šťastná země, a až za mnou přijedeš na návštěvu, pochopíš, o čem mluvím. Přijed!

Ta slova Alison nosila v hlavě od chvíle, kdy je Peter přečetl. *A až za mnou přijedeš na návštěvu, pochopíš, o čem mluvím.* Tak ona tahle

dotyčná, Sheila, očekávala, že přijedou? Možná by Alison s Peterem dostali příležitost vyrůstát v dalekém místě s názvem Elizabeth, místo aby žili v Attercliffe? Peter nevěděl a mámy se neptala – na tohle, ani na nic jiného. Catherine Connorová neměla na otázky trpělivost. Připomínaly jí povinnosti.

A tyto vzpomínky, všechny, příjemné i bolavé, rozkvétaly Alison Connorové v myslí, kdykoliv se novinář během rozhovoru o jejích úspěších zeptal, co ji přivedlo do Adelaide. Podnebí, odpovídala. Adelaideské kopce, příjemné město, nekonečný oceán, jídlo, duhově zbarvení papoušci, jasná, sluncem zalitá časná rána, noci tmavé jako inkoust, prostor pro psaní. Všechny zmíněné věci byly důvodem k tomu, proč zůstala, ale žádná z nich neobjasňovala, proč přišla. Tyto pohnutky si nechávala pro sebe, neprozradila je manželovi, a dokonce ani Cass Delaneyové, která byla přesvědčená, že zná všechny kostlivce v její skříni. Seděly spolu v kavárně v North Adelaide, kde se znovu sešly po Cassině pracovním týdnu v Sydney, a ona už dnes slyšela Ali třikrát, z toho dvakrát v televizi v pořadu *News Breakfast* a *Sunrise* a jednou v rádiu. A co nevidět se Ali vrátí do studií rozhlasové stanice ABC, aby přednatočila rozhovor pro BBC. Cass byla z toho všeho rozrušená, zájem médií o její kamarádku ji, byť nepřímou, silně zasáhl – ale proč, chtěla vědět, proč Ali pořád dělá takové tajnosti, ksakru?

„Samý otřepaný fráze!“ prohlásila, když teď seděly u kávy. „Přestaň s těma kecama o krásný krajině, zní to pak hrozně nabubřele!“

„Tak je neposlouchej,“ řekla Ali. „Upřímně řečeno, stejně bych byla raději, kdybys neseděla u rádia. Znervózňuje mě to.“

„Mluvíš, jako bys byla celá napružená, člověk má dojem, že tam vůbec nechceš být. Jsi Australanka, holčičko! Tak se podle toho chovej, tolik to neproživej, vyzvoň, co chtějí. Vyklop jim, jak jsi ve

Španělsku sbalila Michaela, a on za tebou celý týden běhal jako nešťastný štěně, než jsi kapitulovala a odletěla s ním na druhý konec světa.“

Ali se zasmála a napila se kávy. „Upřímně, Cass, já jsem zkrátka taková, a kdyby to bylo jen na mně, na publicitu bych se vykašlala. Dělán to jenom kvůli Jade, té milé holce z nakladatelství. Tohle všechno je její zásluha, mám pocit, že se musím ukázat.“

„Aha, no tak do toho, musíš si užít zájmu veřejnosti, dokud o tebe lidi stojí.“

„Škoda že se nemůžeš vystupování ujmout za mě. Tobě by šlo mnohem líp.“

„Hmm, o mně je známo, že se nikdy pozornosti nevyhýbám, to je pravda.“

„A mě zase baví, když sedím sama za stolem, vymýšlím příběhy a nemusím si mýt vlasy, když se mi nechce.“

„Musíš vzít rozum do hrsti,“ řekla Cass. „Ať se ti to líbí, nebo ne, teď jsi slavná, a jestli nezačneš působit jako srdečná lidská bytost, která má co sdělit, lidi tě přestanou mít rádi. A to nechceš.“

„Nesmysl. Vůbec nejsem slavná,“ řekla Ali. Rozhlédla se kolem po všech těch netečných lidech, kteří si hleděli svého, jedli, povídali si a objednávali jídlo. „Vidíš? Nikdo si nás nevšimá. Moje *knih*a je docela známá, ale vsadím se, že půlka těch, kteří ji četli, by nedokázala jmenovat autora, a díkybohu za to.“ Předklonila se, lokty opřela o stůl a bradu položila do dlaní. „A jak probíhal tvůj týden?“ zeptala se.

„Ale jo, šlo to,“ řekla Cass. „Plno práce, jako obvykle. Napsala jsem působivej článek pro časopis, *Chamtivost jako nový obecně přijímaný jev*, kdyby tě to zajímalo.“

Ali zavrtěla hlavou. „Ne, ani ne.“

Cass se rozesmála a mrkla na ni. „Hele, nechystáš se v dohledný době do Sydney? Mám nového přítele, napůl Číňan, napůl Aus-

tralan. Pro mě trochu malej, ale když si chlapi lehnou, jsou všichni dlouhý až dost.“

„No ne, jak se jmenuje?“

Cass chvíli předstírala, že přemýšlí. „Ne,“ oznámila nakonec. „Nemůžu si vzpomenout.“

Ali se dala do smíchu. „A vypadá dobře?“

„No, Sydney Harbour by zrovna do varu nedostal, ale vcelku ujde. Zajdi ho omrknout sama, ale musíš přijet brzy, než dostane padáka.“

„Hmm, toho já možná dostanu taky. Moje redaktorka na mě tlačí kvůli schůzce. Chce, abych se sešla s její šéfovou a promluvila si s ní o další knize.“

„A je nějaká nová kniha v dohledu?“

„Ani náhodou.“

„Žádný nápady?“

„Nápadů mám spoustu, ale žádný nesouvisí s *Vyprávěj příběh, zazpívej píseň*.“

„Chápu, takže oni chtějí víc ze stejného soudku?“

„Přesně tak. Ještě jsem se nerozhodla, jestli jsem ochotná dostatečně se podvolit, abych jim udělala radost.“

„Napsala jsi nové *Ptáky v trní*, zlato, můžeš si dělat, co se ti zlíbí. Ten dort jíst nebudeš?“

Zavrtěla hlavou. „Říkala jsem ti, že ho nechci. Stačí mi kafe.“

„Ale no tak! Kdo by chtěl slyšet, jak ti v rádiu kručí v břiše.“

Ali znovu zavrtěla hlavou a pak zkontrolovala na mobilu, kolik je hodin. „Poslyš, před rozhovorem si ještě skočím domů.“

„Cože? A proč?“ Cass počítala s tím, že ji do rozhlasu odveze. Takový byl plán.

„Zkrátka se tam chci zastavit, ani nevím proč.“ Ali vstala a dopila kávu. „Mám čas. V Collinswoodu mě neočekávají dříve než za pětáctýřicet minut. Dojedu tam z domova, nedělej si starosti.“

„Přijdeš pozdě.“

„Nepřijdu!“

„Vážně, Ali, BBC nenech čekat. Koneckonců jsou to tvoji lidé.“

„Říkáš hlouposti, Cass,“ zasmála se Ali. „Sotva před pěti minutami jsi mi řekla, že jsem Australanka.“ Přehodila si přes rameno černý kožený batůžek a odhrnula si vlasy z očí. Pár pramínek zasunula za ucho. Půvabný obličej má bledý, pomyslela si Cass, oči trochu unavené, a možná je až moc hubená.

„Ještě že je to rozhlas,“ řekla Ali, jako by kamarádce četla myšlenky. „Aspoň je jedno, jak vypadám.“

„Vypadáš úchvatně, jako vždycky,“ řekla Cass. „Ale trochu rtěnky by možná neškodilo, pro případ, že by se objevili lovci autogramů, co ty na to?“

„Ohromně vtipný,“ prohodila Ali, poslala Cass vzdušný polibek a odkráčela.

Cass se za ní dívala. Kdyby si na pustém ostrově měla vybrat mezi Ali Connorovou a mladým Paulem Newmanem, s politováním by poslala Paula zpátky na moře, protože málo platné, bez Ali nemohla existovat. V Sydney měla spoustu přátel, žen i mužů, a milovala zdejší rušný noční život, ale velmi často ve čtvrtek nebo v pátek odlétala domů do Adelaide, ke svým kořenům, a Ali zaujímala první místo na seznamu důvodů, které ji k návratům vedly. Sledovala, jak se kamarádka propletla mezi stolky zaplněné kavárny, otevřela dveře na ulici a vyšla na slunce. Na okamžik zůstala stát, nasadila si sluneční brýle a vyrazila.

„Jsem s tebou, zlato,“ prohlásila Cass a sledovala, jak Ali mizí z dohledu.

Z Jeffcott Street to měla domů sotva něco přes kilometr, ale i tak šla rychle, věděla, že jestli se chce zastavit doma a pak teprve jet do Collinswoodu, riskuje, že přijde pozdě. Mohla – měla – zůstat

s Cass, dát si druhou kávu, a pak se nechat odvézt jejím tichým firemním mercedesem s klimatizací a hladkým chodem do rozhlasových studií společnosti ABC a dorazit tam v klidu a včas. Jenomže ona už dnes čelila třem moderátorům a kupě osobních otázek a pociťovala neodolatelnou touhu na chvíli zavřít dveře před světem, dokonce i před Cass. Napůl šla, napůl běžela s hlavou skloněnou, soustředěná, ulicemi North Adelaide, a když došla domů, obličej, šíjí i nahé paže měla lehce zpocené. U vchodu ji zaplavila úleva. Zasunula klíč do zámku a odemkla. Sotva vešla, okamžitě za sebou zavřela a chvíli stála v předsíni na naleštěné parketové podlaze, zvolna dýchala a nechávala dům, aby ji uklidnil, vstřebal a rozptýlil její napětí, umožnil, aby v jeho bytelných koloniálních zdech našla pevnou oporu.

Tenhle dům byl přímo skvělý. Vznešené sídlo z šedomodrého kamene, Michaelovo dědictví. Když ji sem poprvé přivedl, aby se seznámila s jeho rodinou, byli už manželé, ale i tak ji jeho matka pohotově – a poněkud chladně – ubytovala v jednom z pokojů pro hosty a teprve po celých dvanácti měsících manželství svolila, aby spolu neskrývaně sdíleli ložnici a postel pro dva. Margaret McCormacková byla živel, nesnesitelná, nezdolná, panovačná autoritářka, přesvědčená, že Ali jejího syna přelstila, vždyť co mu ta holka mohla nabídnout? V anglickém přízvuku neviděla Margaret žádnou známku úctyhodnosti, Aliin zjevný půvab ji nechával chladnou a přivádělo ji téměř k nepřičetnosti, že si mladá žena narychlo našla práci za barem v hospodě na Hutt Street. Mladý pár ale zatnul zuby a vydržel a Michael ujišťoval Ali, že když se během pobytu v domě oba přizpůsobí, matka si ji nakonec zamiluje. A vůbec, říkal, tenhle dům je hotové terno: proč platit za druhořadý podnájem, když už tak nemají peníze? A tak se Michael – dospělý člověk, medik, ženatý muž – první rok plížil po rozměrném tureckém koberci na odpočívadle v prvním patře, aby vyhledal Ali, která

ve své cudně úzké posteli nespala a čekala na něj. Jestli jste se nikdy nesetkali s Margaret, těžko uvěříte, že taková situace může projít bez protestů, ale oni vypilovali umění tichého sexu k dokonalosti a Margaret – která musela vědět, co se děje, protože jen hlupák by *nevěděl* – se zdála spokojená, protože její nadvláda zůstala nedotčená. Rok po svém příchodu, na den přesně, vyšla Ali nahoru a zjistila, že úzká postel je holá a její věci – oblečení, toaletní potřeby, kosmetika – jsou ty tam. Margaret na odpočívadle za jejími zády prohlásila: „Tvoje věci jsou v Michaelově pokoji. Zatímco jsi byla pryč, požádala jsem Beatriz, aby je přestěhovala. Děkovat jí nemusíš, je víc než přiměřeně placená. Mně ale poděkovat můžeš.“

Margaret byla samozřejmě dávno po smrti, ale Beatriz, nyní postarší dáma, zůstala stále s nimi, a když Ali vešla do kuchyně, seděla u linky a loupala hrášek. Dlouhé šedivé vlasy zakryté turbanem jako obvykle, na sobě staromódní domácí šaty s květinovým vzorem a zlatými knoflíky, aby si neušpinila oblečení. Prsty obratně rozlupovala lusky, a když zahlédla Ali, vřele se usmála a obličej se jí zkrabatil vráskami.

„Ali, děvenko moje,“ řekla. Podala jí celý lusk a Ali si jej vzala, rozloupala a vyklopila hrášky rovnou do pusy. Beatriz ji láskyplně pozorovala.

„Dlouho se nezdržím,“ oznámila jí Ali s plnými ústy. „Musím jet do Collinswoodu, do studia.“

Beatriz smutně zavrtěla hlavou. Má ohromně výmluvné oči, pomyslela si Ali. Dokážou sdělit jakoukoliv emoci: štěstí, touhu, žal, pohrdání, zlost, veselí. Teď vyjadřovaly jen lítost.

„Práce, samá práce,“ řekla. „Pořád v jednom kole, věčně někam spěcháte, nikdy nemáte čas sednout si ke mně a vyloupat hrášek.“ Ani po bezmála šedesáti letech v Adelaide se nezbavila portugalského přízvuku, ale šlo jen o to, aby se na něj člověk naladil, jako když se naučíte mít rádi jiný styl hudby.

Sklonila hlavu a vrátila se k činnosti. Ali ji chvíli pozorovala, načež prohodila: „Co váš kyčel, jak to s ním dnes vypadá, Beatriz?“

Žena znovu vzhlédla. „Ani líp, ani hůř.“

„Nesedte moc dlouho,“ nabádala ji Ali. „Projděte se, buďte v pohybu. Zaplavte si, klidně, vůbec se nerozmýšlejte!“

Beatriz pohodila hlavou a dala se do smíchu. „Vždyt víte, jak se nerada namáčím.“

„Má to skvělé léčebné účinky,“ dodala Ali. „A je tady bazén, který stejně už nikdo nevyužívá.“ Vzala ze skříňky sklenici a nalila si vodu z láhve, kterou měli uloženou v lednici. Voda byla příšerně studená, Ali zatrnuly zuby a ucítila bodavou bolest ve spáncích. Beatriz se znovu věnovala hrášku a Ali pomalu vyšla otevřenými zadními dveřmi na zahradu, kde byl zapnutý rozstříkovač a zavlažoval trávník. V oblouku drobných kapek tančilo malé hejno papoušků lori mnohobarvých, a když Ali shodila z nohou sandály a připojila se k nim na vlhké trávě, ostražitě ji sledovali a odmítali jí přenechat svoje území. Prošla po trávě k bazénu – poněkud úzkému modrozelenému obdélníku, který obklopovaly staré kamenné dlaždice –, povytáhla si sukni a usedla na samý okraj bazénu, takže nohy měla ponořené téměř ke kolenům. Pak si lehla a načerpávala sílu z hřejivého kamene a vlhké chladné trávy, zatímco ji voda zlehka objímala kolem nohou. Zavřela oči před příliš sytě modrou oblohou, poslouchala štěbetání ptáků a crčení vody z rozstříkovače a nechala myšlenky volně plynout. Pak jí na tvář padl stín a zaslechla Stel-
lin hlas.

„Mami, máš zmáčenou sukni.“

Otevřela oči. Nad ní stála její dcera obdařená chladným půvabem. Bylo jí sedmnáct a měla Aliiny tmavé vlasy a oříškově hnědé oči, její nos i rty – ale její osobnost, ta byla výhradně vlastní.

„Co tady vyvádíš, do háje? Vypadáš, jako kdyby ti trochu přskočilo.“

Ali znovu zavřela oči. „Odpočívám a zklidňuju se.“ Zmlkla a po chvíli dodala: „Komentáře si odpusť, Stello.“

Dívka usedla vedle ní se zkříženýma nohama. Ali otevřela jedno oko a úkosem mladší dceru pozorovala. Stella upírala pohled na hladinu a okusovala si nehet levého palce.

„Jsi v pořádku?“ řekla Ali.

Stella pokrčila rameny.

„Tak co se děje?“ Ali se s námahou posadila a všimla si zmáčené sukně. Dcera měla pravdu. „Co je, Stello?“

Beatriz zavolala z domu: „Ali, přijela Cass, prý vás odveze do Collinswoodu.“ Stella pohlédla na Ali a otráveně zakoulela očima.

„Cass může počkat,“ řekla Ali dceři. „Stejně nebylo domluveno, že se pro mě staví.“

„To máš jedno,“ prohodila Stella. „Jen jdi,“ vybídla ji trochu sklesle.

„Stello,“ zeptala se Ali, „co se stalo, miláčku?“

Vtom se z otevřených dveří ozval Cassiin zvučný, rázný hlas: „Ali Connorová, je nejvyšší čas,“ křikla, aniž v nejmenším tušila, jaká nálada v blažené dokonalosti zahrady McCormackových vládne.

„Sklapni, Cass!“ křikla Ali.

„Nesnaž se být cool, mami,“ poznamenala Stella mdlým, pohrdavým tónem dospívající dcery.

„Já se o nic takového nesnažím. Jsem zkrátka na Cass našťvaná. Tak co se děje, Stello?“

„Ahoj, holčičko!“ volala Cass a mávala z druhého konce zahrady, ale Stella jí téměř nevěnovala pozornost.

„Vážně, mami, jen jdi.“

„No dobře, měla bych, ale promluvíme si pak, vid' Později, nebo ráno? Musím znovu do rozhlasu, jde o...“

„... tvoji knihu, já vím, tak jdi už!“ Stella mluvila bezbarvým rozladěným tónem, jakým byla zvyklá dávat najevo absolutní nezá-

jem, a Ali věděla, že pokud na dceru padla taková nálada, nemá smysl jí cokoliv vykládat. A tak ji nechala u bazénu, ať nenávistně sleduje drobné vlnky.

„Ehm, nějaký problém?“ nadhodila Cass cestou z domu.

„To přejde,“ řekla Ali.

Kniha. Kniha. Obrovská čtivá bichle, sto padesát tisíc slov, brožované vydání, a podle Aliina názoru o nic lepší ani horší než předchozí tři romány, které se v Austrálii dočkaly dobrého přijetí, ale nikde jinde je neznali. Titul *Vyprávěj příběh, zazpívej píseň* byl oficiálně považován za mimořádný počin. Po vydání klidný start, ale vzápětí významný příval internetových recenzí, obrovský odbyt, rozruch v knižních klubech a tahanice nakladatele o další vydání, nato začátkem října telefonát její agentce z kanceláře Baze Luhrmanna – řekněte si, kolik chcete za práva, vybídli ji –, Baz chce tohle, Nicole souhlasí, Hugh taky. Po světě se každý týden prodávaly tisíce knih. A Ali v rekordním čase získala jisté finance. Poprvé v životě si psaním vydělávala a Jenni Murrayová se jí v rozhovoru pro pořad *Woman's Hour* na stanici BBC Radio 4 ptala, jaký je to pocit.

„Neskutečný,“ odpověděla Ali se sluchátky na uších, sama za stolem potaženým zeleným sukнем v nahrávacím studiu ABC. Přes skleněnou stěnu se dívala přímo na Cass, která přijela do rozhlasu s ní, upravovala jí make-up a poslouchala. Mladá manažerka studia žvýkala a tvářila se naprosto nezúčastněně, ale pozorně sledovala mikrofony a hlasitost.

„Neskutečný, lehce obscénní,“ dodala Ali.

„Obscénní?“ podivila se Jenni Murrayová. „Použila jste dost neobvyklé slovo.“

„No, vždyť se také nacházím v neobvyklé situaci,“ řekla Ali. A cítila, že se to děje znovu. Uzavírala se do sebe. A zvuk vlastního

hlasu v téhle situaci ji šokoval. Její přízvuk považovala rodina a přátelé tady v Adelaide za ryze anglický, a tudíž směšný, ale teď slyšela moderátorčin vřelý, zpěvný, mírně nabubřelý tón a s tím se její hlas nedal porovnat. Nemá žádný pevný základ, pomyslela si, jen vlašná huhlavá směsice slov. Cass na svojí straně prosklené stěny prováděla rozmáchlá gesta a snažila se ji přimět, aby se víc uvolnila a byla sdílnější. *No jo, jasně, nemám se brát tak vážně.*

„Vám jsou peníze nepříjemné?“

„Nutí mě k úvahám,“ řekla Ali, „že úspěch je vrtkavý.“

„Takže když vás napadlo, že napíšete *Vyprávěj příběh*, neměla jste ani tušení, že by se z knihy mohl stát trhák?“

„Totiž, samozřejmě že ne. Ostatní tři knihy se takové odezvy nedočkaly, a abych byla upřímná, myslím si, že si také zaslouží stejnou pozornost. Mám dojem, že někdy kniha zkrátka zaujme širokou veřejnost, dá podnět k zamyšlení mnoha lidem.“

„Tak proč si myslíte, že právě tato měla takový úspěch?“

„Nejsem si jistá. Kdybych to věděla, napsala bych ji dříve.“ Poznámku myslela jako vtip, ale sotva ji vypustila ze rtů, bylo jí jasné, že zněla hlavně neomaleně. „Ne, vážně,“ pokusila se ihned prohrěšek napravit. „Podle mého názoru kniha pravdivě vypovídá mnohé o životě v Austrálii, o naší kolektivní minulosti. A je srozumitelná, a navíc nutí k zamyšlení, nebo jsem se o to alespoň snažila. Zrcadlí mnohé z toho, čím se v myšlenkách zabývají rozumně smýšlející Australané.“

„Myslíte neutěšenou situaci původních obyvatel?“

„Ano, kromě jiného, a k tomu mám hodně co říct, ale můj příběh se zabývá chudobou, a třebaže je tenhle problém především z historického hlediska otázkou černochů, může postihnouti bělochy, zvláště v zemědělských oblastech jižní Austrálie, a nevím, nakolik se v tématu vyznáte, ale zemědělské oblasti jsou nesmírně rozlehlé. Jen pro názornost, máme tady dobytčí farmu, která

je větší než Wales, jestli vám to trochu pomůže udělat si obrázek o situaci.“

„Určitě, je to těžko představitelné. A jaký průzkum jste musela provést? Kniha je mnohovrstevnatá, možná právě proto přitahuje tak odlišné čtenáře.“

„Děkuji, ano, doufám, že to tak je. V některých ohledech jsem prováděla rozsáhlý výzkum, jinde vůbec žádný. Například pokud jde o hudbu, tak tu mladou domorodou zpěvačku jsem nosila v hlavě a byla jsem připravená ji zasadit do děje.“

„Úžasná postava. Je skutečná?“

„Ano i ne,“ řekla Ali. „Jako většina věcí v knize.“

„Hmm, já jsem knihu nemohla odložit,“ řekla Jenni Murrayová. „Napsala jste strhující román a tento týden jsem cestou vlakem do Londýna viděla řadu lidí, jak jej četli.“

„Mám dojem, že zbytek světa se o Austrálii zajímá víc, než jsme si mysleli,“ podotkla Ali. „Navíc se děj odehrává v Adelaide a o tomhle městě lidé moc neslyšeli. Myslím si, že možná i tím je kniha jiná a láká čtenáře.“

„Protože Adelaide je jiné a lákavé?“

„Ano, přesně tak. Čelíme silné kritice za strany Sydney a Melbourne, vyčítají nám, že jsme všední, ale podle mého názoru z nich mluví jen závist. Mně tohle město vždycky připadalo jako ráj,“ prohlásila Ali.

„Vida, takže samá chvála!“ Poznámka ale nebyla myšlena jako otázka a Ali neodpověděla, tudíž Jenni vyplnila mlčení. „Žijete v Adelaide už zhruba třicet let, ale původem jste samozřejmě děvče ze Sheffieldu, je to tak?“

„Ano,“ řekla Ali, „máte pravdu.“

„A jak lidé doma reagovali na váš úspěch?“

„Doma?“

„Promiňte, myslím v Sheffieldu, v Attercliffe?“

„No,“ protáhla Ali nevzrušeně a po chvíli váhání dodala: „Já nevím. Totiž, já tam s nikým nejsem v kontaktu. Už ne.“

„Ani s rodinou?“

„Ne.“

„Takže Adelaide je opravdu váš domov, po všech stránkách?“

„Ano, na sto procent.“

V Cassině autě pak vydolovala telefon a zapnula jej, aby projela moře zpráv a sdělení čekajících na displeji. Odmítla návrh svojí agentky, aby se připojila k Facebooku, ale zdráhavě souhlasila s přítomností na Twitteru a pořád ji udivovalo, jak mohou mnozí chovat něco v zásadě tak bezvýznamného a sebevztažného v takové podlézavé úctě. Každý den nicméně získávala nové příznivce, a kdykoliv něco postovala, fanoušci její příspěvek okamžitě „lajkovali“ a znovu a znovu retweetovali, a kdyby nebyla v jádru vytrvale pokorná a nezachovávala si zdravý rozum, možná by začala věřit, že ji ta hejna lidí zbožňují a obdivují. Jsou to všechno plky, myslela si, ale nezbytné.

„Udělám Jade radost a tweetnu jí o zázračném pořadu *Woman's Hour*,“ prohodila.

„Jo, přesně tohle udělej, jsi hodná. A vedla sis dobře, zlato, působila jsi jako opravdová *osobnost*.“ Cass natáhla ruku a zapnula rádio a vůz najednou zaplnila Motormouth Maybelle s písní *Big, Blonde And Beautiful*. Cass vypískla a připojila se. Ali zaúpěla.

„To jako vážně?“ podotkla. „*Hairspray*?“

„Sláva tobě, Queen Latifah,“ prohlásila Cass a zesílila zvuk.

„Tys vážně měla dělat do muzikálů,“ řekla Ali se smíchem, načež znovu pohlédla na telefon a letmo prolétla seznam sdělení.

„No ne,“ hlesla najednou tiše.

„Co je?“ Cass okamžitě zpozorněla. „Trollové?“

„Ne, ne, kdepak,“ řekla Ali. „Vůbec ne.“

„Nějak moc, ne? najednou.“

Ali se usmála. *Dan Lawrence vás sleduje.*

„Ali?“

Teď se dívala do Danova obličej – obyčejná fotka zepředu, žádné triky, jen on v bílém tričku a hleděl přímo na ni – a po takové době, po všech těch letech vypadal tak, jak si ho pamatovala. Daniel Lawrence. Ach bože, pomyslela si. Přiměla se k dlouhému nádechu, ale při výdechu se zajíkla a to ji prozradilo.

„Ali? Co se děje?“

Zavrtěla se a podařilo se jí vyloudit na rtech úsměv. „Ale nic, jen jméno z dávné minulosti. Překvapilo mě.“

Klepla na Danovo jméno, otevřela jeho profil a pak pozorně pohlédla na displej.

Dan Lawrence

@DanLawrenceMusic

Já vím, je to jen rokenrol,
ale mám ho rád. WDN.

📍 Edinburgh, Skotsko

📅 Uživatel se připojil v červenci 2009

Sledování

825

Sledujících

28.3 K

„Jsem v těžké nevýhodě, zlato,“ prohodila Cass. „Nevidím, co tě tak uchvátilo.“

Dan Lawrence.

Daniel Lawrence.

Daniel. Úžasný kluk, nyní muž, a najednou je tady a opět se na ni usmívá.

„Ali?“ Cass si začala dělat starosti, protože její kamarádka soustředěně upírala pohled na telefon, jak vůbec nemívávala ve zvyku,

ani neodpověděla, zato už byla nějakou dobu duchem nepřítomná: tak nějak ztracená.

„No tak, pověz mi, co se děje,“ řekla Cass a vypnula Maybelle.
„Na co se to díváš?“

Ali pořád nemluvila, ale vzhledem k tomu, že právě zastavili na červenou, naklonila telefon tak, aby Cass viděla na displej.

„Hmm, vypadá dobře,“ řekla. „Přesně můj typ. Skvělý strniště. Kdo je to?“

„To *byl* Daniel,“ řekla Ali.

„Teď zjevně Dan. A tohle?“ ukázala. „WDN? Nějaký heslo? Znamená to něco?“

„Ano,“ řekla Ali. „Wednesday, dokud neumřu.“

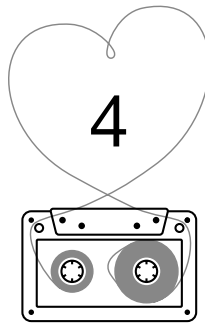
„Wednesday? A proč zrovna tohle slovo?“

„Název fotbalového klubu,“ vysvětlila Ali.

„Takže on je Angličan?“

„Jo.“

„Jasná věc,“ prohlásila Cass a naklonila se, aby lépe viděla. „Hmm, určitě, zlato, jdi do něj, dokud ho nedostaneš!“

Sheffield

23. prosince 1978

Z pokoje o patro níž duněla hudba a tlumená směsice povykujících hlasů – zpěv, křik, smích – se nesla domem jako filmový soundtrack, táhla se po schodech nahoru a pronikla škvírami kolem zavřených dveří. Alison s Danielem byli v malém pokoji v zadní části Kevova domu. V komoře se vším všudy, na místě, kam se odkládaly nepoužívané věci a okamžitě se na ně zapomnělo. Na podlaze se povalovaly neuspořádané štosy novin a časopisů, stará televize, klec pro křečka, kufr s rozbitým rezavým zámekem, papírová krabice plná zaschlých malířských štětců, role lina s oblázkovým vzorem a hromada nedbale složených oranžových závěsů, i když v oknech žádné nevisely, takže místnost zalévalo žluté světlo sodíkové výbojky pouliční lampy, která stála na chodníku před domem. Alison ležela v jeho náruči na hromadě kabátů v úzké posteli. Objímal ji bázlivě, jako by se mohla rozbít, a skutečně se obávala, že se to může stát. Připadala si křehká, tenká jako hedvábný papír. Předtím dole na tanečním parketu měla pocit, že je dokonalá, jistá sama sebou, a věděla už, že ji Daniel pozoruje. Teď ale neměla představu, co se od ní očekává. Netušila,

co by podle Daniela měla udělat. Připadala si chatrná, slabá a bezradná.

Daniel ale věděl, co dělat – rozhodně měl jasno v tom, co by rád dělal –, ale cítil, jak se Alison s každým nádechem chvěje, a ona ležela bez hnutí, jako někdo, kdo čeká na zprávy a tuší ty nejhorší. Zavřela oči, rozechvěle vzdychla a on řekl: „Jsi v pořádku?“, a když je otevřela, neodpověděla, jen se mu dívala přímo do očí, protože on se teď opíral o loket a nakláněl se nad ní, pozorně zkoumal její obličej a druhou rukou jí širokým obloukem přejížděl po těle. Přikývla a on sklonil hlavu, aby ji políbil. Tohle mohla udělat, tohle už dělala předtím. Měl hřejivé a suché rty a líbal ji opatrně, aby příliš netlačil na její ústa, nebo aby nevypadal moc dychtivě, roztoženě. Přejel rty na tvář a pokračoval, a když zavřela oči, políbil ji na víčka. Konečně se k němu napůl obrátila a přitiskla, takže teď leželi těsně u sebe a on, povzbuzen jejím gestem, ji zasypával polibky a prsty zajel do vlasů, pak pokračoval a hladil ji po tváři, po šíji a rameni. Její halenka mu klouzala pod dlaní, našel zapínání a pak kůži a oblinu jejího ěadra. V tu chvíli se posadila a se vším byl konec.

„Co je?“ řekl, omámený touhou, a s jistou námahou se posadil vedle ní.

„Nic.“

„Tak co se děje?“

„Já nevím. Jen...“ Stáhla se a prudce zavrtěla hlavou, jako by se vztekala sama na sebe. Nepodívala se na něj, ale když ji vzal za rameno a jemně znovu položil na postel, podvolila se, netečně ležela a pozorovala ho. Nespouštěl z ní oči, vpíjel se do ní pohledem.

„Alison Connorová,“ řekl.

„Danieli Lawrenci.“

„Podívej se na sebe.“

„Cože?“